

Matthew Mather

Darknet

Karakter Uitgevers B.V.

WOENSDAG 10 AUGUSTUS

1

Londen-Centrum

Engeland

Nog een uur tot de volgende moordenaarsdeadline. *Dead-line*. Toepaselijk woord. Sean Womack keek op zijn horloge en probeerde zijn trillende hand stil te krijgen.

Twaalf uur 's middags.

Ding...dong. Ding...dong.

De Londense klokken beierden instemmend. De volgende weddenschap liep af over zestig minuten, maar daarvan zou hij maar de helft nodig hebben. De Moordmarkt – een crowdfunded moordenaarscollectief – maakte jacht op hem.

Sean zat op een granieten bankje naast het marmeren standbeeld van koningin Anne. Hij had de dikke bruine envelop op zijn knieën gelegd, het was snikheet en hij wilde zijn mouwen opstropen om zichzelf wat koelte te bieden. Goeie genade, hij wist niet dat het in Engeland zo warm kon zijn. Voor hem verrees de indrukwekkende gevel van St. Paul's Cathedral, die schitterend afstak tegen de wolkeloze, lichtblauwe lucht. Een rode dubbeldekker reed grommend langs en spuwde rook toen de chauffeur doorschakelde. Groene boomkruinen wiegden in de lichte bries.

Naast Sean had een man in een eenvoudig maar gedistingeerd pak zijn lunch uit een bruine zak gehaald en op zijn schoot gelegd. Hij kauwde bedachtzaam op een bruine boterham en staarde naar de duiven die koevend voor hen rondscharrelden. Sean bekeek hem vanuit zijn ooghoeken – smetteloze zijden das, keurig gekapt haar, gepoetste bruine schoenen. Zou dit hem zijn? vroeg hij zich af. Waarschijnlijk niet, als je op zijn uiterlijk afging, maar dat zei tegenwoordig weinig meer.

Zijn maag knorde. Hij had al een dag of twee niet gegeten, gewoon geen trek. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd en zette zijn zonnebril goed. Keek weer op zijn horloge. Zesenvijftig minuten.

Hij keek naar de envelop op zijn knieën, haalde een pen uit zijn zak en krabbelde er een adres op. Hij haalde diep adem, kraste het door en schreef een ander adres op. Met een tevreden wipje stond hij op, stopte de envelop in zijn zak en liep de straat in.

Links van hem verrezen achter de koepel van St. Paul's blauwe wolkenkrabbers van glas en staal, daartussen balanceerden hoge bouwkranen, insecten op groeiende termietenheuvels. Hij wierp een blik op de klapperende helikopters aan de stralend blauwe hemel en dook vervolgens rechts een steeg in. Hij botste tegen iemand aan die van de andere kant kwam.

‘Wilt u iets voor me doen?’ vroeg de man.

Sean pakte hem vast. ‘Wie bent u?’

‘Dave,’ piepte de man, die een stap achteruit probeerde te doen. ‘Ik wilde vragen of u een foto van mij en mijn gezin wilt nemen.’ Hij duwde Sean van zich af.

Sean keek op. De vrouw en kinderen stonden in een kluitje achter de man. Seans blik ging verder omhoog, naar de bewakingscamera op de hoek van een gebouw. Nergens ter wereld hingen zoveel bewakingscamera's als in Londen. Een risico waar Sean zich maar al te bewust van was, maar hij moest het nemen.

‘Sorry,’ zei Sean tegen de man. ‘Het spijt me, ik wilde alleen maar...’ Hij maakte zijn zin niet af en liep op een drafje langs hen heen verder de steeg in.

Op de hoek bleef hij staan, keek om zich heen en toen weer op zijn horloge.

Vierenveertig minuten.

Hij sloeg links af, Queen Victoria Street in, terug naar de City. Mensen dachten altijd dat Londen een gigantische stad was, maar de echte City van Londen besloeg maar vier vierkante kilometer, de hoogste concentratie financiële vuurkracht op aarde.

Hij zag dat er meer helikopters bij waren gekomen.

Drie zijstraten verder vond Sean waar hij naar op zoek was geweest. De

felrode brievenbus van de Royal Mail die de wacht hield bij de ingang van het metrostation Bank, met op de voorkant in gouden letters het insigne van de Britse koningin, ER. Hij stond op een rotonde waar vijf straten samenkwamen – Victoria, Cheapside, William, Threadneedle, Prince – in de schaduw van het indrukwekkende gebouw van de Bank of Engeland. Naast de brievenbus stond, net zo rood en iconisch, een Engelse telefooncel.

Sean liet de envelop in de brievenbus glijden, controleerde of hij er echt helemaal in zat en deed, terwijl hij in zijn zakken naar kleingeld zocht, de deur van de telefooncel open. Geen mobiel, geen credit- of debitcards, na Amsterdam deed hij daar niet meer aan. Zelfs als hij ze niet gebruikte, zouden ze misschien de tags kunnen zien. Hij kon maar beter het zekere voor het onzekere nemen. Sean leunde tegen de binnenkant van de telefooncel en draaide het nummer dat hij in zijn hoofd had gestampt.

Weer een blik op zijn pols.

Achtendertig minuten.

Tijd genoeg.

De ingang van de Bank of England was pal tegenover hem, de limousine van de president stond voor het gebouw te wachten. Binnen was de kwartaalvergadering van de Bankiersvereniging begonnen. Hij hoefde alleen maar de straat over te steken.

Toen hij de hoorn tegen zijn oor zette hoorde hij de telefoon overgaan, niet de lange zoemtoon van een Engels of Europees nummer, maar het bekende korte Noord-Amerikaanse deuntje. Hij staaarde naar de ingang van de Bank of England.

De telefoon ging drie keer over. Vier keer.

Toen kreeg hij een antwoordapparaat.

‘U hebt veertig seconden,’ zei de computer voordat hij werd verbonden met het gekozen nummer. Dat was de tijd waarvoor hij betaald had. Hij hoorde alleen het staartje van de tekst op het antwoordapparaat, ‘... de familie O’Connell. Laat een bericht achter na de piepton.’

Sean haalde diep adem. ‘Hé Jake, met mij.’

Hoe moest hij het zeggen?

‘Hé, het spijt me dat ik zo lang niets van me heb laten horen, maar ik moet je iets vertellen...’

Opeens klonk er achter hem een zwaar geronk. Sean draaide zich nog net op tijd om om de voorkant van een dubbeldekker recht op hem af te zien komen. De bus ramde de telefooncel, Sean werd vermorzeld en meegesleurd, dwars over het plein.

DONDERDAG 11 AUGUSTUS

2

Kantoor van Atlas Capital

Long Island, New York

‘Ik vind het wel goed klinken. Bloeddiamanten.’ Danny Donovan, de CEO van Atlas Capital, stak zijn armen uit om zijn nieuwe manchetknopen te laten zien. De glimmende diamanten waren zo groot als kauwgomballen.

Jake O’Connell bleef zijn baas strak aankijken. ‘Mooi,’ zei hij.

Ze zaten tegenover elkaar in de grote vergaderzaal van Atlas Capital, door een glazen wand gescheiden van de rest van het kantoor, aan een mahoniehouten tafel die zich over bijna de hele lengte van de tien meter lange ruimte uitstreckte. Mooi, maar niet te mooi. Op de tafel zaten een paar slijtplekken, de stoelen waren gekocht op een executieveiling. Donovan hield graag de schijn op, maar alleen voor de buitenwereld. Op het kantoor van Atlas Capital kwam zelden iemand, behalve de mensen die er werkten.

Bij Atlas zeiden ze graag dat ze ‘op Wall Street’ zaten, maar in werkelijkheid waren ze daar ver van verwijderd, althans fysiek. Net als destijds bij al die legendarische start-ups in de garages van Silicon Valley, zaten er tegenwoordig meer jonge financiële ondernemingen in leegstaande winkelcentra en verbouwde pakhuizen op Long Island dan in heel Manhattan.

‘Ik heb ze niet bedrogen,’ voegde Donovan eraan toe, terugkomend op hun gesprek. Hij had steevast een stoppelbaardje van twee dagen, zijn zware wenkbrauwen leken geëpileerd en gemodelleerd te zijn, zijn zwarte glanzende haar had hij strak naar één kant gekamd, met een kaarsrechte scheiding, en hij droeg een smetteloos maatpak van drieduizend dollar. ‘Ik geef toe dat ik me niet helemaal aan de regels heb gehouden,

maar ik heb niet van die pensioenrekeningen gestolen. Zoiets zou ik echt nooit doen.'

Jake zag dat er een waas over Donovans ogen kwam, een derde doorzichtig ooglid dat de diepte uit zijn reptielenogen haalde. Jake had het allemaal al eens eerder gehoord.

'Dat weet ik,' antwoordde Jake, precies zoals hij altijd op de leugens van zijn vader reageerde. 'Ik geloof je,' voegde hij eraan toe.

Maar niet heus.

Als Jake ergens verstand van had, dan waren het wel psychopaten. Het was hem zagezegd met de papepel ingegoten: zijn eigen vader was er een.

Het had lang geduurd voordat dit tot Jake was doorgedrongen. Toen hij klein was dacht hij dat alle vaders hun kinderen als hun bezit behandelden. Maar op de middelbare school had een ander kind op een dag pesterig tegen hem gezegd dat zijn vader vond dat Jakes vader een psychopaat was. Jake had hem in elkaar geslagen, maar thuis had hij het woord opgezocht in een encyclopedie. Het was een grootse ontdekking geweest. Ineens waren alle puzzelstukjes in elkaar gevallen.

Toen was de kiem gelegd voor een levenslange obsessie met psychopaten.

Op tv en in tijdschriften werden 'psycho's' altijd belasterd, uitgemaakt voor boemannen, maar Jake wist dat ze eigenschappen hadden die in de moderne samenleving juist werden gevierd: charme, meedogenloosheid, nietsontziende ambitie. Je kon alle psychopaten niet over een kam scheren, het was een bonte verzameling, van Ted Bundy tot de dalai lama, en iedereen daartussenin.

Jake vroeg zich vaak af waarom hij altijd psychopaten om zich heen had.

Zocht hij ze op?

Of vielen ze hem gewoon meer op dan anderen?

Het was lastig te zeggen.

Jake legde iedereen die hij kende, zichzelf inbegrepen, langs zijn psychopathische meetlat, van de duistere Ted tot de verlichte dalai. Soms staarde hij naar zijn eigen spiegelbeeld, keek zichzelf diep in de ogen. Wist een raszuivere psychopaat als Ted Bundy wat hij was? En hoe dan? Iedereen ziet zichzelf toch als een goed mens?

Het was maar net hoe je ernaar keek.

Jake had altijd geprobeerd de leegte in zichzelf te verbergen. Vroeger met woede en geweld, nu met gezin en werk. Toch had hij vaak het gevoel dat het een toneelstukje was, dat alles aangeleerd gedrag was.

Donovan deed een stap achteruit en glimlachte. 'Ik weet niet wie van ons een betere leugenaar is.'

Jake deed zijn best om vriendelijk terug te lachen. 'Moet ik daar antwoord op geven?'

'Niet nu.' Donovan pakte zijn koffiekop van tafel. 'Maar binnenkort verwachten ze antwoorden van je. De juristen van de Autoriteit Financiële Diensten zijn er bijna klaar voor. Mijn kop is niet de enige die kan rollen, begrijp je.' Donovan wees met zijn koffiekop naar Jake. 'Wie had kunnen denken dat een ex-gedetineerde zoals jij een handelaar op Wall Street zou worden? Als je dat wilt blijven, zou ik het spelletje maar meespelen.'

Jake knikte. 'Ik begrijp het.' Donovan zou hem hier altijd aan blijven herinneren. Altijd.

Vijf jaar geleden had Sean Womack, Jakes jeugd vriend, Donovan meegenomen naar de kroeg in het Meatpacking District waar Jake bedrijfsleider was, een van de populairste tenten van Manhattan. Avond na avond had Donovan, zat van de tequila en high van de cocaïne, hem een baan beloofd bij zijn nieuwe financiële bedrijf.

Jake had er niets van geloofd, maar elke keer als de man in de kroeg kwam schonk hij hem een paar glazen van het huis in. En op een dag maakte Donovan zijn belofte waar.

Haast onverklaarbaar.

Donovan pronkte nog eens met zijn manchetknopen. 'Drie karaats. Niet slecht hè?'

'Ze zijn mooi.' Die manchetknopen konden Jake geen moer schelen. Hij boog zich naar voren, met zijn ellebogen op tafel, en zette zijn vingertoppen tegen elkaar. 'Ik wil graag weten wat ik met die Joseph Barbara aan moet. Wie is hij?'

Donovan glimlachte. 'Wie is hij? Dat weet je niet?'

'Ik heb een afspraak met hem voor vanavond, bij Johnny Utah's, die countrybar.'

‘Zeg die maar af. Hoeft niet meer.’

‘Hij klonk nogal overstuur.’ Jake wilde weten waar hij aan toe was. ‘Hij staat niet op onze officiële klantenlijst, dus ik weet niet hoe hij...’

‘Ik heb hem jouw naam gegeven.’ Donovan hield zijn manchetknopen onder een andere hoek in het licht.

‘Mijn naam?’ Waar was Donovan mee bezig?

‘Maak je geen zorgen.’

Nu gingen er allerlei alarmbellen rinkelen. Donovan mocht Jake dan onder zijn hoede hebben genomen, hij gaf hem het ongemakkelijke gevoel een grote broer te zijn, zo een die Jakes hoofd onder water duwde wanneer hij als kleine jongen in bad zat. Voor de honderdste keer wilde hij ermee kappen, maar hij kon nergens zoveel geld verdienen als hier.

‘Oké,’ antwoordde Jake, ‘als jij het zegt.’ Hij ging zelf wel op onderzoek uit. Op dat moment zag hij iemand lopen die hij wilde spreken. ‘Wacht even,’ zei Jake, en hij sprong op en deed de deur van de vergaderzaal open. Hij stak zijn hand uit. ‘Meneer Viegas,’ zei hij luid en duidelijk.

Vidal Viegas, die de dagelijkse leiding van Bluebridge Capital in handen had, draaide zich naar Jake en knipperde met zijn ogen, zijn waterige linkeroog hing iets lager dan het rechter, het gevolg van een ziekte van vroeger. Bluebridge controleerde vandaag de cijfers van Atlas. Viegas zag er strakker uit dan Jake zich herinnerde, met dikker haar. Ze hadden elkaar de afgelopen jaren een paar keer ontmoet, maar Viegas was nu een financiële grootheid en niet meer de vage hoogleraar van weleer. Misschien was hij vergeten wie Jake was.

Ze keken elkaar aan. De hand van Jake hing tussen hen in. Hij wilde hem juist terugtrekken toen Viegas hem dan toch aannam.

‘Ah, ja, meneer O’Connell. Hoe gaat het met u?’

‘Goed.’ Jake schudde twee keer stevig en liet toen de vingers van Viegas uit zijn hand glijden. ‘Heeft u Sean de laatste tijd nog gesproken?’ vroeg Jake.

Weer een stilte. ‘Nee.’ Hij glimlachte nauwelijks zichtbaar. ‘Het spijt me, ik moet gaan.’ Hij draaide zich om en liep naar de uitgang. Een andere man liep half naast, half achter Viegas mee, trekkebenend.

Jake keek hem na. Op de muur met flatscreens voor in het kantoor zag hij senator Russ bij CNN. Een verslag van het debat over het conflict in

het Midden-Oosten. Nog elf weken tot de verkiezingen en Russ stond twintig punten voor. Jake deed de deur achter zich dicht en ging weer bij Donovan zitten.

‘Die schoften van Bluebridge willen me erin luizen.’ Donovan wees met zijn kin naar de weglopende Viegas. ‘Ze betalen grof geld voor de campagne van Russ. Er is iets vreemds aan de hand. Waar ken je hem van?’

‘Via Sean. Herinner je je Sean Womack nog?’

Donovan fronste. ‘Natuurlijk.’

‘Viegas was zijn scriptiebegeleider op het MIT.’ Jake speelde met zijn Silver Eagle, de zilveren dollarmunt in zijn zak. Een oude gewoonte.

‘Viegas was de scriptiebegeleider van Sean?’ zei Donovan. ‘Tsss. Dat heeft-ie nooit gezegd...’

‘Spreek je Sean nog wel eens?’ vroeg Jake. Zelf had hij zijn oude vriend al maanden niet gesproken, maar andere dingen waren nu even belangrijker. Jake haalde diep adem. ‘We moeten het echt over dat AFD-onderzoek hebben. Ik wil weten wat ik moet doen als ze het op jou gemunt hebben. Ik maak me zorgen.’

‘Ik ook,’ zei Donovan.

Jake wist dat zijn medeleven geveinsd was.

De eerste keer dat Donovan de kroeg van Jake was binnengelopen, had Jake hem ingeschat als een halve Ted; zijn gladde glimlach en priemende ogen hadden hem verraden. Nu probeerde Donovan zo veel mogelijk ongerustheid en sympathie in zijn ogen te leggen, maar Jake stelde zich voor wat daarachter gebeurde.

Een psychopaat zag geen donkere wolken, alleen maar gouden randen. Morele bezwaren bestonden niet, alleen mogelijkheden. Zelfs nu hem een arrestatie en misschien zelfs een celstraf te wachten stonden, dacht Donovan waarschijnlijk dat wanneer hij over een paar jaar vrij zou komen, hij een filmcontract zou krijgen, zijn roem als de Leeuw van Long Island kon vestigen. Mensen zagen hoge piefen van Wall Street in handboeien afgevoerd worden nadat ze de spaarpotten van miljoenen gepensioneerden hadden geplunderd en vroegen: ‘Hoe kan iemand zo iets doen?’, terwijl ze eigenlijk hadden moeten vragen: ‘Hoe kan iemand zo iets níét doen?’

De telefoon van Donovan zoemde. Hij keek naar het bericht. Jake zag

zijn kaakspieren samentrekken en nekaders zwellen. Hij was maar een halve Ted. Hij had stress. Donovan keek naar Jake, naar het bericht op zijn telefoon en toen weer naar Jake. 'Ik moet ook met jou praten.'

Jake staaarde een volle seconde naar Donovan. 'Moet ik me zorgen maken?'

Donovan zweeg even. 'Dit klinkt misschien absurd, maar ze hebben geluidsopnames, beelden zelfs, waarop ik dingen zeg en doe die... die ik... die ik niet gedaan heb.'

Het was vreemd dat Donovan volhield dat hij onschuldig was. Hij loog makkelijk, vaak lag het er dik bovenop. Dus waarom de schijn ophouden? Meestal kon Jake wel nagaan wat Donovan in zijn schild voerde, maar nu niet.

De vader van Donovan was leraar geweest in de Bronx, zijn moeder had als secretaresse gewerkt. Hij was een doorzetter, was met een beurs op Harvard gekomen en na zijn afstuderen als een komeet omhooggeschoten bij JP Morgan, de grootste investeringsbank op Wall Street. Dat waren de dingen waar Jake echt respect voor had: zijn eenvoudige achtergrond, de manier waarop hij met hard werken carrière had gemaakt. Donovan was nog geen drie jaar in dienst van JP Morgan toen hij een opstand leidde op de afdeling flitshandel en een paar van de slimste jongens meenam naar Long Island voor zijn eigen start-up. Een riskante onderneming, maar het had wel geloond. Het gerucht ging dat Donovan vorig jaar tweehonderd miljoen netto had binnengehaald.

'Tussen jou en mij: ik ben geen heilige,' ging Donovan verder. 'Om deze zaak zover te krijgen, heb ik dingen gedaan die niet helemaal door de beugel kunnen.' Zijn aangeleerde kakkerige accent maakte plaats voor het slang van de Bronx, een ondubbelzinnig teken van ergernis. 'Ik ben de eerste om dat toe te geven, maar wat ze me nu in de schoenen proberen te schuiven, heb ik niet gedaan.' Hij schoof een USB-stick over tafel naar Jake. 'Stop die in je zak.'

Jake pakte de stick op en hield hem vast alsof hij radioactief was. 'Wat staat hier in godsnaam op?'

'We hebben niet veel tijd. Dat bericht dat ik zonet kreeg? Ze zijn onderweg.'

'Ik wil hier niets mee te maken hebben.' Jake legde de USB-stick op tafel en schoof hem terug. 'Ik moet aan mijn gezin denken.'

Donovan glimlachte. ‘Hoe denk je dat je aan deze baan bent gekomen?’
Er liep een onheilspellende rilling over Jakes rug.

‘Jouw vriend Sean hielp me ergens mee. Dus hielp ik hem. Door jou een baan te geven.’ Donovan schoof de USB-stick terug naar Jake. ‘Er staan codes op van een paar gesloten accounts. Bewaar hem goed. We moeten dit samen doen.’

Bij de ingang van het kantoor was ineens commotie ontstaan. Door het rookglas van de vergaderruimte zag Jake een groepje mannen staan, een van hen zwaaide met een papier. Ze droegen kogelwerende vesten en hadden harde stemmen. Na nog wat getier wees de secretaresse naar de vergaderruimte. De mannen in kogelwerende vesten liepen met handboeien in de aanslag naar Jake en Donovan. Jake wisselde een blik met Donovan, griste de USB-stick van tafel en stopte hem in het zakje van zijn gilet.

Donovan trok zijn mouwen recht en bewonderde nog een keer de diamanten in zijn manchetknopen, alsof het tumult hem volkomen koud liet. ‘Zorg er goed voor, Jakey.’